

således at der ikke foregår overvågning, som reelt er skjult for de ansatte,

- e) at de ansatte får øvrig information, der er relevant for den ansattes retsbeskyttelse,
- f) at der er en reel sammenhæng mellem skiltning om overvågning og den overvågning, der faktisk foretages, således at der ikke kan skiltes, hvis overvågningen ikke sker regelmæssigt, men kun nogle dage en gang imellem (i dag bruger nogle butikker at skilte med tv-overvågning, uden at dette foregår regelmæssigt. Når der opstår et konkret behov, sættes skjulte kameraer op i butikken),
- g) at urigtig skiltning er strafbart,
- h) at der er tilstrækkelig datakvalitet i optagelserne,
- i) at optagelser, uanset om de er digitale eller analoge, omfattes af persondataloven, og at over-skudsinformation undgås, at opbevaring af oplysninger sker forsvarligt og i højst 30 dage, medmindre det skal bruges i en konkret tvist,
- j) at den ansatte har ret til information om og indsigt i foretagne optagelser, eventuelt i samarbejde med tillidsrepræsentanten, som også bør have indseende med de sikkerhedsforanstaltninger, som arbejdsgiveren træffer og
- k) at det sikres, at arbejdsgiveren ikke bruger de indsamlede oplysninger til andet end det oplyste formål.

Det retlige forhold mellem tv-overvågningsloven og persondataloven spiller ikke sammen, og det er ønskeligt, at der tilvejebringes en mere klar og let tilgængelig retstilstand, jf. herved også professor dr.jur. Peter Blumes notat af august 2001: »Tv-overvågning af ansatte«. Forslagsstillerne vil sørge for, at notatet bliver omdelt i Retsudvalget som udvalgsbilag på forslaget. Der er derfor behov for at se nærmere på de ansattes rettigheder ifølge både tv-overvågnings- og persondataloven. Det vil, ud over at styrke de ansattes retssikkerhed, også medføre, at Danmark mere sikkert overholder de forpligtelser, der følger af direktiv 95/46 EF.

En række sager viser, at overvågning i forskellig form af medarbejdere har været problematisk:

I en butik opsættes tv-overvågning uden samtlige ansattes viden. De ansatte opdager det tilfældigt, da der kommer en faktura for opsætning af udstyret. De iværksætter en undersøgelse og konstaterer, at kameraerne bl.a. er placeret, hvor de klæder om. Samtlige tre ansatte føler sig så krænkede, at de straks forlader arbejdspladsen. Virksomheden blev idømt en bøde på få tusinde kroner for ulovlig tv-overvågning.

Ansatte i butikker er af deres arbejdsgivere blevet konfronteret med, hvad de har talt med kunder og kolleger om, og har derved tilfældigt erfaret, at der er foretaget tv-overvågning med lyd.

Der indsamles oplysninger om, hvilke varer der bliver ekspederet af den enkelte medarbejder. Det angivne formål er at sikre automatisk genbestilling på varelageret. Oplysningerne bliver imidlertid også brugt til at vurdere, hvor effektiv hver enkelt medarbejder er, og hvem der dermed skal have lønforhøjelse eller afskediges.

En virksomhed modtager reklamationer over, at der ikke er leveret de rigtige varer, og sætter overvågning op ved de enkelte arbejdspladser for at kunne dokumentere, at leverancen er korrekt. Medarbejderne skal derfor pakke inden for det område, hvor der optages.

I dag er tv-overvågningskameraer blevet utrolig billige, og der er sket en markant øget anvendelse af overvågningsudstyret, som markedsføres intensivt med anprisninger om, at svind kan nedbringes markant. Det fører til, at nogle virksomheder opsætter udstyret uden at foretage en egentlig afvejning af, om princippet i persondatalovens § 5 om nødvendighed og proportionalitet er overholdt. En nærmere undersøgelse viser imidlertid ofte, at et problem med svind slet ikke kan løses ved tv-overvågning, idet det skyldes manglende nedskrivning af varer, leverandørsvigt og andre forhold. Inden en tv-overvågning iværksættes, skal denne derfor altid drøftes med de ansatte, som har kendskab til butikken, og herefter skal etableringen af tv-overvågningen varsles i god tid.

De ansatte skal have al nødvendig information om tv-overvågning, og det skal angives, hvor på arbejdspladsen overvågningen finder sted, og om den alene omfatter de ansatte, eller også er rettet mod andre personer. De ansatte har således krav på at få at vide, om kameraerne ensidigt er rettet mod dem, idet dette kan være særdeles krænkende for de ansattes personlige integritet og ret til privatliv, og de kan pådrage sig sygdommen PTSD, Posttraumatic Stress Disorder.

I dag informerer arbejdsgiveren ikke de ansatte om, hvor kameraerne er placeret. I et svar fra Justitsministeriet til Folketingets Retsudvalg, jf. alm. del – bilag 672 (folketingsåret 1999-2000), er det angivet, at de ansatte ikke har krav på at vide, hvor kameraerne faktisk er, og hvilke specifikke områder de dækker. Spørgsmålet er, om det er tilstrækkelig information efter persondatalovens § 28. Til støtte herfor kunne anføres, at det ikke i persondataloven er fastsat, at det skal angives, hvorfra data indsamles, men heroverfor er det nærliggende at anføre, at det skyldes, at reglen i § 28 ikke er specielt udformet med henblik på tv-